

POSTANOWIENIE

11 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 11 października 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko N. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej N. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 30 marca 2023 r., I AGa 115/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego pozwaną,
pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w

zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana N. Sp. z o.o. z siedzibą w O. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Zdaniem pozwanej, mimo że powódka nawet nie próbowała wykazać ceny jednostkowej stanowiącej podstawę określenia wysokości roszczenia odszkodowawczego, to Sąd Apelacyjny, „wyręczając” powódkę, przyjął wskazaną kwotę, choć pozwana ją konsekwentnie kwestionowała, tak co do zasady, jak i wysokości.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej stawia skarżącemu szczególnie wysokie wymagania. Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Bliższa analiza wniosku – w zestawieniu z motywami zaskarżonego wyroku – nie pozwalała uznać, aby sytuacja taka miała miejsce w sprawie rozstrzygniętej zaskarżonym wyrokiem.

Uzasadnienie wniosku nie świadczyło o tym, iżby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona, obejmowało natomiast prezentację własnego stanowiska skarżącej, według którego Sądy *meriti* zasądziły na rzecz powódki sporną kwotę, mimo nieudowodnienia jej wysokości. Należało jednak zwrócić uwagę, że Sąd Okręgowy podniósł, iż powódka przyjęła za podstawę wyliczenia szkody cenę hurtową paliwa, podczas gdy jej faktyczna szkoda wyrażała się w wyższej cenie,

jaką stosowała w relacji z odbiorcami. Przyjętą przez powódkę stawkę w kwocie 4373,88 zł za 1000 litrów paliwa (wskazanie w uzasadnieniu na stawkę w kwocie 4373,88 zł za 100 litrów paliwa należało w tym kontekście traktować jako lapsus), Sąd Apelacyjny uznał natomiast za ustaloną na podstawie art. 228 § 1 k.p.c. Sąd dodał również, że postępowanie dowodowe potwierdziło pobraną ilość paliwa, którego odbiorców nie da się ustalić, a zarazem stwierdził, iż pozwana nie wykazała, żeby zachodziły przewidziane w umowie okoliczności wyłączające jej odpowiedzialność.

W judykaturze zauważa się, że zakaz wynikający z art. 398³ § 3 k.p.c. obejmuje nie tylko zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., dotyczącego wprost oceny dowodów, lecz odnosi się także do tych przepisów, które regulują ustalanie faktów w sposób bezdowodowy, w tym art. 228 § 1 k.p.c. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2017 r., V CSK 600/16 i wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2019 r., IV CSK 333/18 i z dnia 28 maja 2021 r., I CSKP 105/21). Skoro zarzuty objęte tym zakazem nie mogą być skutecznie podniesione w podstawach kasacyjnych, to nie mogą one również, co jasne, służyć uzasadnieniu przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Niezależnie od tego, należało przypomnieć, że w celu uzasadnienia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie wystarcza wyknięcie naruszenia przepisu prawa, chociażby miało ono oczywisty charakter, lecz konieczne jest wykazanie, że naruszenie to doprowadziło do oczywistej wadliwości zaskarżonego wyroku (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230, z dnia 21 kwietnia 2017 r., I CSK 660/16 i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17). Dotyczy to w szczególności zarzucanego naruszenia przepisów prawa procesowego. Z wniosku nie wynikało natomiast, dlaczego ustalenie szkody według stawki cenowej za litr pobranego paliwa, jak również przyjęta przez powódkę wysokość tej stawki, były nieprawidłowe, a tym samym aprobatą dla tego modelu ustalenia odszkodowania miałyby skutkować tym, że zaskarżony wyrok jest wadliwy w stopniu elementarnym i widocznym *prima vista*. Okoliczności, że pozwana kwestionowała roszczenie, tak co do zasady, jak i wysokości, nie można uznać w tej mierze za wystarczającą.

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając zarazem, że Sąd Najwyższy bada na tym etapie wyłącznie wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, nie wnikając w zasadność podstaw skargi kasacyjnej.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

r.g.